

Na chvíli v kůži handicapovaných: problém mohou být i běžné činnosti

Redaktorka Deníku si zkusila, jak se žije slepým a vozičkářům.

LENKA ŠTĚPÁNKOVÁ

Vcházím do kavárny. To ostatně není nic neobvyklého, něco takového dělám dost často. Tentokrát je ale něco jinak. Nic nevidím. Klapky na očích mi dávají možnost si vyzkoušet, jak se žije slepým. Tuto zkušenost nabídl zájemcům Univerzita Pardubice.

Následují svou průvodkyni, která mě za ruku a po hlase vede k mému místu. Nic jiného mi ani nezbyvá. Poslepu nejsem schopná se v prostoru orientovat.

„Kelímek s vodou máte na své desáté hodině,“ říká mi obsluha. Marně šmátrám. „Víc šikmo, směrem ke mně,“ radí mi. Má desátá hodina evidentně leží někde úplně jinde. Možná mám rozbitý ciferník.

Mám za úkol na stole nalézt talíř s plátky citronu, který si pak mám dát do pití. To už našťástí není takový problém. Stolu se ale raději držím po celou dobu.

„Jste odvážná? Dáte si u nás i koláč?“ ptá se má průvodkyně. Souhlasím. Ale není to zrovna nejlepší nápad, špičkou koláče se třím leda tak do tváře. Ještě že mi nenabídl špagety.

S klapkami na očích následně zkusím složit oby-

VOZIČKÁŘI mohou mít potíže i s otevřením těžkých dveří. 5x Foto: Deník/Luboš Jeníček

čejnou dětskou skládku. Ale nalézt poslepu dva tvary, které by do sebe pasovaly, a ještě nahmatat odpovídající prostor je těžké. Takže se urputně snažím nacpat čtverec do kolečka.

Pro velký úspěch pak mám s pomocí tabulky poznat slovo napsané Braillovým písmem. Po velkém úsilí (a dost dlouhé době) poznávám první písmenko – L. Mám tušení, co by to mohlo být za slovo. Když se ujistím, že druhé písmeno je E, už jsem přesvědčená, že

mi na tabulku sestavili mé jméno, takže při porovnávání s abecedou jdu najisto. Jinak bych s tímto úkolem zápasila podstatně déle.

Když si sundávám klapky z očí, než se stihnu pořádně rozkoukat, už si jdu vyzkoušet takzvaného koně v obýváku, který vozičkářům slouží při hipoterapii k posílení některých svalů. Snaha o udržení se na něm v nejvyšší rychlosti trochu připomíná rodeo.

A hned mě čeká další úkol – usednout na invalid-

ní vozík. Jízda na něm už mi jde celkem obstojně. Do chvíle, než mě můj průvodce vyzve, abych jela pozadu. V tu chvíli si se mnou vozík začne dělat, co chce. A moc se to neslučuje s tím, co chci já.

Největší problém nastává, když chci projet dveřmi, které se otevírají směrem ke mně. Jsou těžké a jakmile je na ně zaberu, už se mnou jede celý vozík. Musím zkrátka počkat, než mi někdo otevře. Zpátky už je to o něco snazší, stejně ale na vozíku

musím poskakovat, abych mohla projet. Jednou rukou totiž držím dveře a když řídím jen druhou rukou, okamžitě se začnu točit.

Potíže mám i s tím, že na spoustu věcí z vozíku nedosáhnu. Třeba na kelímek s kávou z automatu bych si víčko prostě nedala.

Z vozíku vstávám s úlevou – se stejnou, s jakou jsem si předtím sundávala klapky z očí. A plná obdivu k lidem, kteří i přes svůj handicap dokáží žít plnohodnotný život.

„KŮŇ V OBÝVÁKU“ pomáhá při hipoterapii.

NALÉZT POSLEPU něco na stole chvíli trvá.

TAK TOHLE se úplně nepovedlo. Čtverec do kolečka nepasuje.

SMŮLA, na víčko zkrátka nedosáhnu.

Na chvíli v kůži handicapovaných: problém mohou být i běžné činnosti

2.5.2018 Chrudimský deník str. 3 Pardubický kraj

LENKA ŠTĚPÁNKOVÁ Univerzita Pardubice

Redaktorka Deníku si zkusila, jak se žije slepým a vozíčkářům.

Vcházím do kavárny.

To ostatně není nic neobvyklého, něco takového dělám dost často. Tentokrát je ale něco jinak. Nic nevidím. Klapky na očích mi dávají možnost si vyzkoušet, jak se žije slepým.

Tuto zkušenost nabídla zájemcům **Univerzita Pardubice**.

Následuji svou průvodkyni, která mě za ruku a po hlase vede k mému místu.

Nic jiného mi ani nezbyvá. Poslepu nejsem schopná se v prostoru orientovat.

„Kelímeček s vodou máte na své desáté hodině,“ říká mi obsluha. Marně šmátrám.

„Víc šikmo, směrem ke mně,“ radí mi. Má desátá hodina evidentně leží někde úplně jinde. Možná mám rozbitý ciferník.

Mám za úkol na stole nalézt talíř s plátky citronu, který si pak mám dát do pití. To už naštěstí není takový problém. Stolu se ale raději držím po celou dobu.

„Jste odvážná? Dáte si u nás i koláč?“ ptá se má průvodkyně. Souhlasím. Ale není to zrovna nejlepší nápad, špičkou koláče se trefím leda tak do tváře. Ještě že mi nenabídla špagety.

S klapkami na očích následně zkusím složit obyčejnou dětskou skládanku. Ale nalézt poslepu dva tvary, které by do sebe pasovaly, a ještě nahmatat odpovídající prostor je těžké.

Takže se urputně snažím nacpat čtverec do kolečka.

Pro velký úspěch pak mám s pomocí tabulky poznat slovo napsané Braillovým písmem. Po velkém úsilí (a dost dlouhé době) poznávám první písmenko – L. Mám tušení, co by to mohlo být za slovo. Když se ujistím, že druhé písmeno je E, už jsem přesvědčená, že mi na tabulku sestavili mé jméno, takže při porovnávání s abecedou jdu najisto. Jinak bych s tímto úkolem zápasila podstatně déle.

Když si sundávám klapky z očí, než se stihnu pořádně rozkoukat, už si jdu vyzkoušet takzvaného koně v obýváku, který vozíčkářům slouží při hipoterapii k posílení některých svalů. Snaha o udržení se na něm v nejvyšší rychlosti trochu připomíná rodeo.

A hned mě čeká další úkol – usednout na invalidní vozík. Jízda na něm už mi jde celkem obstojně. Do chvíle, než mě můj průvodce vyzve, ať jedu pozadu. V tu chvíli si se mnou vozík začne dělat, co chce. A moc se to neslučuje s tím, co chci já.

Největší problém nastává, když chci projet dveřmi, které se otevírají směrem ke mně. Jsou těžké a jakmile za ně zaberu, už se mnou jede celý vozík. Musím zkrátka počkat, než mi někdo otevře. Zpátky už je to o něco snazší, stejně ale na vozíku musím poskakovat, abych mohla projet. Jednou rukou totiž držím dveře a když řídím jen druhou rukou, okamžitě se začnu točit.

Potíže mám i s tím, že na spoustu věcí z vozíku nedosáhnu. Třeba na kelímeček s kávou z automatu bych si víčko prostě nedala.

Z vozíku vstávám s úlevou – se stejnou, s jakou jsem si předtím sundávala klapky z očí. A plná obdivu k lidem, kteří i přes svůj handicap dokáží žít plnohodnotný život.

Foto popis| VOZÍČKÁŘI mohou mít potíže i s otevřením těžkých dveří. 5x Foto: Deník/Luboš Jeníček

Foto popis| „KŮŇ V OBÝVÁKU“

Foto popis| NALÉZT POSLEPU něco na stole chvíli trvá.

Foto popis| TAKTOHLE se úplně nepovedlo. Čtverec do kolečka nepasuje.

Foto popis| SMŮLA, na víčko zkrátka nedosáhnu.

Foto autor| pomáhá při hipoterapii.

Region| Východní Čechy

Publikováno| Chrudimský deník; Pardubický kraj; 03

Publikováno| Svitavský deník; Pardubický kraj; 03

Publikováno| Orlický deník; Pardubický kraj; 03

ID| 7e7e4eda-feac-4ddf-a333-dee1f482ebf3